

Sygn. akt III CZ 17/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa E.Ś.

przeciwko A. Ś.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 maja 2016 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 stycznia 2016 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 19 stycznia 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 września 2015 r., uznając, że nie uzupełnił on w terminie braków formalnych tej skargi (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie pozwany wniósł o jego uchylenie, zarzucając naruszenie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398⁴ § 1 k.p.c. przez błędne uznanie, że wniesiona przez niego skarga kasacyjna zawierała braki formalne, które nie zostały uzupełnione w terminie, a w konsekwencji - wadliwe odrzucenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażaleniu nie można odmówić słuszności.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako pismo procesowe kwalifikowane, tj. takie, które musi czynić zadość szczególnym wymogom formalnym, w tym zawierać m.in. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2); konieczne jest również dołączenie do skargi kasacyjnej dwóch jej odpisów przeznaczonych do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wniósł skargę (art. 398⁴ § 3).

Zarządzeniem z dnia 11 grudnia 2015 r. skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej m.in. przez "wskazanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z jego uzasadnieniem - wraz z 3 odpisami" w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia tego środka zaskarżenia.

W określonym terminie pełnomocnik pozwanego złożył pismo, w którym wskazał, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest zawarty w pkt III tej skargi oraz przedstawił wywód uzasadniający oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym i jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego, wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pisma procesowego musi być precyzyjne i powinno zawierać dokładne ich oznaczenie, wskazywać termin ich uzupełnienia oraz określać skutki nieusunięcia tych braków w terminie; nieprecyzyjne wezwanie do uzupełnienia braków środka zaskarżenia, powoduje, że nie może nastąpić jego odrzucenie z powodu niewykonania wezwania (por. m.in. wyrok z dnia 30 stycznia 2008 r., III CSK 235/07, nie publ. oraz postanowienia: z dnia 24 stycznia 2005 r., III UZ 20/04, OSNP 2005, Nr 16, poz. 258; z dnia 12 stycznia 2006 r., II CZ 131/05, nie publ.; z dnia 30 lipca 1998 r., III CZ 92/98, nie publ., z dnia 28 września 2011 r., nie publ. i z dnia 28 maja 2013 r., V CZ 159/12, nie publ.).

Zarządzenie wzywające skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej nie odznaczało się wymaganą jasnością i precyzją. Nie wskazywało ono na brak zamieszczenia w złożonej skardze kasacyjnej wymaganego wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, lecz na wątpliwości, czy wniosek taki istotnie został zgłoszony, ewentualnie - w którym fragmencie skargi został on wyartykułowany. Tymczasem rolą przewodniczącego sądu drugiej instancji, badającego wymogi formalne skargi kasacyjnej, jest jednoznaczne ustalenie, czy spełnia ona wymagania formalne przewidziane w art. 398⁴ § 2 i 3 k.p.c. a po stwierdzeniu wystąpienia tych braków - dokładne ich określenie i wskazanie sposobu uzupełnienia.

Niezastosowanie przez przewodniczącego w Sądzie Apelacyjnym wskazanego - właściwego - sposobu postępowania spowodowało negatywne następstwa procesowe w stosunku do strony, która wykonała wadliwe zarządzenie i wskazała, gdzie - w jej ocenie - zamieszczony został wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Niezależnie od tego trudno nie dostrzec, że, w świetle pisma złożonego na wezwanie do usunięcia braków formalnych, nie powinno budzić wątpliwości, iż skarżący domagał się on przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Wezwanie do złożenia odpowiedniej ilości odpisów skargi kasacyjnej uzupełnionej o wniosek przewidziany w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może wchodzić w rachubę jedynie w razie jednoznacznego stwierdzenia, że skarga wniosku

takiego nie zawiera. Sąd Apelacyjny, wychodząc z odmiennych założeń, naruszył art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398 § 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

jw

kc